

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Rönky Ernő ügyvéd által képviselt felperesnek - a Kővári Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kővári Kálmán ügyvéd) által képviselt alperes ellen **szolgáltatási díj megfizetése** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. szeptember 30-án meghozott 4.G.40.589/2009/9. számú ítélete ellen az alperes 10. és 16. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 (tizenöt) napon belül 200.000 (kettőszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állam javára az adóhatóság külön felhívására az ott írt időben és módon fizessen meg 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.302.113 Ft-ot és 1.953.953 Ft után 2008. április 17-től, 1.912.289 Ft után 2008. május 22-től, 1.955.297 Ft után 2008. június 22-től, 1.923.041 Ft után 2008. július 20-tól, 1.955.297 Ft után 2008. augusztus 20-tól, 1.955.297 Ft után 2008. szeptember 22-től, 1.912.244 Ft után 2008. október 19-től, 1.734.695 Ft után 2008. november 20-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát és 1.723.750 Ft perköltséget.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a peres felek 2000. május 12-én tíz év határozott időre szolgáltatási szerződést kötöttek, és minthogy a szerződést a felperes azonnal hatállyal felmondta, a szerződés 2008. december 3-án megszűnt. A felek egyező állítása és a felperes által csatolt számlamásolatok alapján megállapította azt is, hogy a felperes a 2008. márciustól 2008. novemberig terjedő időszakban szerződéses kötelezettségeit teljesítette, ezzel szemben az alperes díjfizetési kötelezettségének nem tett eleget, holott erre a szerződésben

kötelezettséget vállalt. Ezért az alperes a 13.567.418 Ft szolgáltatási díjat és a szerződés 3.6. pontja szerinti 1.734.695 Ft összegű díjakat is köteles megfizetni (Ptk. 198. § (1) bekezdés, 201. § (1) bekezdés, 321. § (1) bekezdés, 319. § (2) bekezdés, Pp. 164. § (1) bekezdés, 163. § (2) bekezdés, 193. §). Az alperes csak a 2009. szeptember 30-i tárgyaláson, azaz többszöri bírói felhívás és határidő lejárta után jelölte meg beszámítási kifogását (4-I., 4-II., 4-III., 6. és 8. számú végzések). Ezért az egyrészt elkésztett, másrészt a követelés alapjául szolgáló tények megjelölése hiányában a Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontjának sem felelt meg, és e hiányok miatt a Pp. 3. § (4) bekezdése szerint a tanúbizonyítási indítványokat sem lehetett teljesíteni. Mindezt a mulasztást a Pp. 141. § (6) bekezdés alapján az alperes terhére értékelte, és beszámítási kifogása érdemi vizsgálat nélküli elutasítása mellett a keresettel egyezően marasztalta. A késedelmi kamatról a szerződés 3.8. pontja és a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint, míg a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdés alkalmazásával rendelkezett.

Fellebbezésében az alperes elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, míg másodlagosan beszámítási kifogása érdemi tárgyalása végett az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint a tárgyalás berekesztéséig volt lehetősége érdemi nyilatkozatát előterjeszteni, a beszámítási kifogását elkésztése okán elutasító döntést ezért hatályon kívül kell helyezni. A kereseti követelés jogalapját és összecszerűségét továbbra sem vitatja. Ugyanakkor fenntartja, hogy 2008. decemberében tárgyalásokat kezdett a társaság értékesítésére, és 2009. április 10-én az alperesi társaság részvényeire adásvételi szerződést írtak alá. A vevőt képviselő ügyvéd azonban 2009. április 16-án arról tájékoztatta, hogy a szerződés teljesítése csak akkor áll a vevő érdekében, ha az alperes a sugárzáshoz szükséges engedélyekkel is rendelkezik, és sérelmezte, hogy ezek hiányát az alperes elhallgatta. A frekvenciaengedélyt azonban a tudta és tájékoztatása nélkül adta vissza a felperes a hírközlési hatóságnak. És erről csak a vevő ügyvédjének tájékoztatásából szerzett tudomást. Amennyiben viszont a felperes nem adta volna vissza a frekvenciaengedélyt, akkor a vevő a szerződésben írt kötelezettségeit teljesíti, és ebből ő is teljesíthette volna az őt terhelő kötelezettségeit. A felperes ezért neki a vevő által kifizetni vállalt tartozások összességével egyező kárt okozott, és ezt kívánja a felperes követelésébe beszámítani.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy a periratokból egyértelműen megállapítható: az alperes többszöri bírói felhívás ellenére is késlekedett bizonyítékai előterjesztésével, holott ezek megjelölése és benyújtása még ügyvezetőjének állítólagos betegsége esetén is teljesíthető lett volna. A beszámítási kifogás anyagi jogilag is alaptalan, a frekvenciaengedélyt ugyanis a műsorterjesztés megszűnését követő 30 napon belül köteles volt visszaszolgáltatni a hatóságnak, és ezzel a műsorszolgáltató alperesnek is tisztában kellett lennie.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában jogerőre rendelkezése, ezért az ítéletet a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és ítéletének jogi indokolásával is maradéktalanul egyetértett, az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokait ezért határozatában nem ismétli meg, azokra a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján visszautal, a fellebbezésben foglaltak miatt azonban kiemeli a következőket.

Az alperes álláspontjával ellentétben érdemi védekezését a Pp. 126. § (3) bekezdésére és 139. §-ára figyelemmel már az első tárgyaláson is elő kellett terjesztenie, és ha abban ellenkövetelést kívánt támasztani a keresettel szemben, akkor beszámítási kifogását is már ekkor elő kellett volna adnia. Ennek ellenére az alperes beszámítási kifogása előterjesztésével mind az első tárgyaláson, mind az elsőfokú bíróság által erre biztosított újabb határidőkben is adós maradt, holott erre az elsőfokú bíróság többször felhívta, és mulasztása jogkövetkezményéről is tájékoztatta. Alaptalanul sérelmezte ezért fellebbezésében az alperes, hogy beszámítási kifogását elkéseltsége okán az elsőfokú bíróság érdemi vizsgálat nélkül elutasította. A másodfokú bíróság azt is kiemeli: az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg ítéletében, hogy az alperes az ellenkövetelést tartalmazó védekezését nem csak elkésetten, de az annak alapjául szolgáló tények megjelölésének elmaradása miatt még hiányosan is terjesztette elő. Fellebbezésében pedig a beszámítási kifogása alapjául szolgáló tények egy részét ugyan megjelölte, ezeket azonban a másodfokú bíróság nem vette figyelembe, mert a Pp. 235. § (1) bekezdésében írt feltételek mindegyike hiányzott.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokaira visszautalva hagyta helyben (Pp. 253. § (2) bekezdés).

Az alperes fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése folytán köteles megfizetni a felperes jogi képviseletével felmerült és a kifejtett munkával arányosan megállapított, áfával terhelt ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget. Az alperes jogán feljegyzett fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint rendelkezett.

Budapest, 2010. április 20.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hőbl Katalin s.k.
előadó bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: